A blurry, warm-toned photograph of a wooden table. On the table, there is a red, rectangular object, possibly a book or a folder, with a dark border. The background is out of focus, showing more of the table and some indistinct shapes. The overall mood is intimate and contemplative.

Hvor fysisk kan minnene mine bli spør jeg meg selv, mens jeg skjærer dem dypt ned i treplaten under meg, for å bevare dem der for alltid

Beatrice Guttormsen

Mastertese 2020 - Kunsthøgskolen i Oslo - Medium -og Materialbasert kunst

Mastertese, 2020

Beatrice Guttormsen
MFA Medium -og Materialbasert kunst
Kunst og Håndverk - Kunsthøgskolen i Oslo

Veileder: Tiril Schrøder

Innholdsfortegnelse

Minnefragmenter	Side 4 - 7
Alle steder jeg har bodd	Side 8 - 13
Minnebilder av rom jeg har kjent	Side 14 - 17
Hverdagsgjenstander	Side 18 - 19
Leilighet 420 - fragmenter av et minne	Side 20 - 21
Fysisk tilstedeværelse	Side 22 - 27
Viktigheten av formatet	Side 28 - 29
Tilhørigheter og å tilhøre	Side 30 - 33
Samarbeid	Side 34 - 35
Avsluttende ord	Side 36
Referanser	Side 37
Fotoindeks	Side 38
Apendiks	Side 39-45

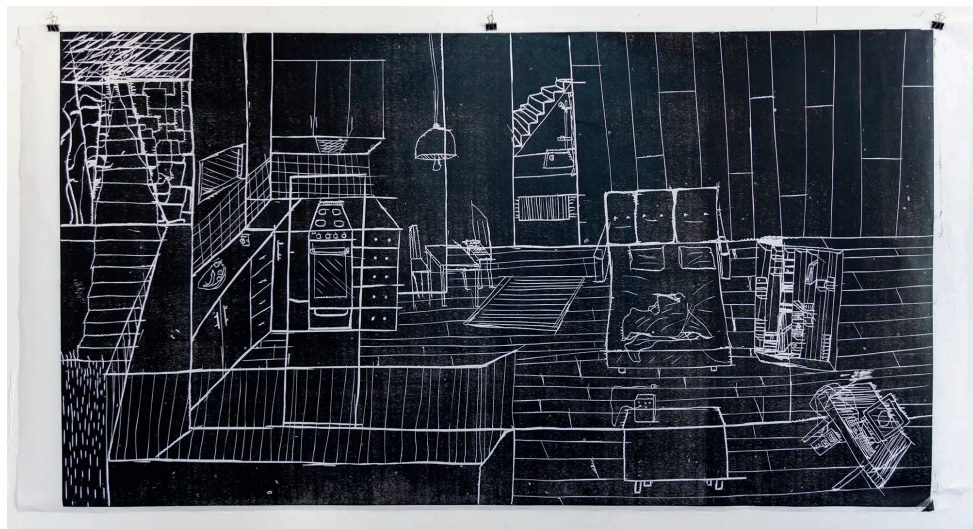
Minnefragmenter

Jeg lukker øynene og minnes platespilleren jeg hadde som barn. Den var i en rød koffert, bærbar, og jeg spilte singler jeg hadde fått av min onkel på den, mest Rock 'n Roll, The Kings og sånn. Jeg pleide å sitte på gulvet på rommet mitt, også den dagen pappa kom og satt seg ned for å høre på singler med meg. Men platespilleren ville ikke spille mer, den virket aldri igjen.

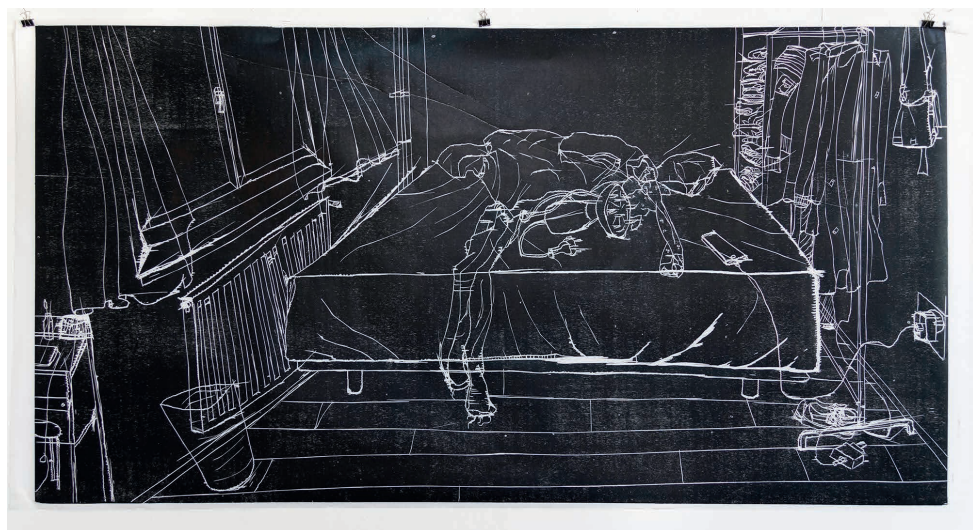
Jeg er interessert i de fysiske sporene som mine handlinger og tilstedeværelse skaper, og bruker dette som utgangspunkt for mitt kunstnerskap. Til dette er tresnitt en viktig metode der sporene synliggjøres. Jeg bruker hovedsakelig personlig materiale, som egne tekster, dagbøker, minner og fotografi som grunnlag for tresnittene. På denne måten arbeider jeg med minnet, med hva som trigger ditt og mitt minne.

Innen jeg fylte fem år hadde jeg allerede flyttet tre ganger. Det huset vi da flyttet til, er det jeg kaller barndomshjemmet mitt, og der ble jeg boende i fjorten år. Etter jeg flyttet hjemmefra har jeg flyttet mange ganger; i dag er et hjem for meg et midlertidig sted. Jeg har minner fra alle hjemmene jeg har bodd, utenom det aller første. Mange av objektene, rutine og menneskene som skapte disse intime rommene, som utgjorde et hjem, er ikke i livet mitt lenger.

I masterprosjektet har jeg brukt alle leilighetene jeg har bodd i som minnetriggere. Erindringene som ble utløst var ikke nødvendigvis knyttet til de spesifikke boligene. Ved å vende tilbake til steder jeg bodde, vekket jeg til live hendelser og minner om objekter, ting jeg hadde glemt. Jeg prøvde ikke å kopiere disse objektene som kom til meg, men heller gjenskape dem, slik jeg følte dem. Fritt oversatt fra hukommelsen, skar jeg ned alle de objekter, drømmer og hendelser som kom til meg ned i treplatene. Den repetitive sakte handlingen av å skjære ut, ble som en meditasjon, og fikk meg til å huske. Minnene krysset hverandre, tid ble relativt, og alt ble til en mølje.

Leilighet 33 D, tresnitt på papir, 150x75 cm, 2019

Leilighet 45, tresnitt på papir, 150x75 cm, 2019

Alle steder jeg har bodd

I arbeidet med masterprosjektet begynte jeg med å bestille en oversikt over alle steder jeg har bodd fra Folkeregisteret: Alle mine bo-bevegelser finnes som konkrete spor i et offentlig system. Adressene er registrert. Jeg laget noen regler, noe jeg alltid gjør. Jeg bestemte meg for å besøke alle stedene kronologisk. Jeg begynte med det aller siste stedet jeg bodde, og beveget meg bakover i tid. Mange av leilighetene befinner seg i Oslo, der jeg fortsatt bor, så i juli 2018 syklet jeg for det meste rundt og besøkte dem. I denne innhenting av informasjon bestemte jeg meg for å ta to analoge foto på hvert sted jeg besøkte. Sittende utenfor leiligheten/huset observerte jeg stedet slik det så ut på besøkstidspunktet, og skrev ned observasjonen og de minnene som kom til meg, fra tiden jeg bodde der. Fremdeles sittende utenfor, tegnet jeg deretter innsiden av boligen etter hukommelsen.

Dagen etter, i atelieret, skrev jeg på nytt ned minner som kom til meg etter besøket utenfor de enkelte bostedene. Denne gangen skrev jeg med flytende tusj på et stort ark liggende på gulvet. Jeg ønsket å undersøke opplevelsen om besøket dagen før. I denne måten å jobbe på ble minner fra leilighetene blandet sammen med drømmer, observasjoner jeg gjorde på reisen til og fra leilighetene, og tilfeldige samtaler jeg hadde hatt dagen før. Etter at alle leilighetene var besøkt, gjorde jeg en performance. Denne utførte jeg i et sommerstudio på KHiO med kun ett vitne. I én time uten stopp skrev jeg alt som kom til meg med kull rett på en vegg. Tilbake var et bilde, nesten uleselig slik minner kan oppleves for meg.

Jeg gjentok en lignende performance på Black Box i 2019 på *Waiting for the Sun*, som var en helnatts hendelse.¹ Jeg kalte performansen *hvordan fange et øyeblikk* og den bestod av tekst, skrevet lag på lag, med ulike materialer, på seks vegger og i en trapp. Den ble til utover natten, og inneholdt setninger og ord jeg overhørte, egne tanker, assosiasjoner og drømmer; en tankestrøm uten komma og punktum. Formatene på flatene var større enn meg, jeg brukte krakk for å flytte meg bortover veggen når jeg skrev. Det store fysiske formatet og det å bruke hele kroppen, gjorde at jeg ble en del av verket. Å jobbe i store format er noe jeg har gjort i tresnitt tidligere, og har blitt en viktig del av min praksis. Hele performansen varte i 8,5 timer, og kunne kun oppleves der og da. Slik mange minner er forgjengelige, ble de fleste veggene malt over dagen etter, og nesten alle mine spor forsvant.

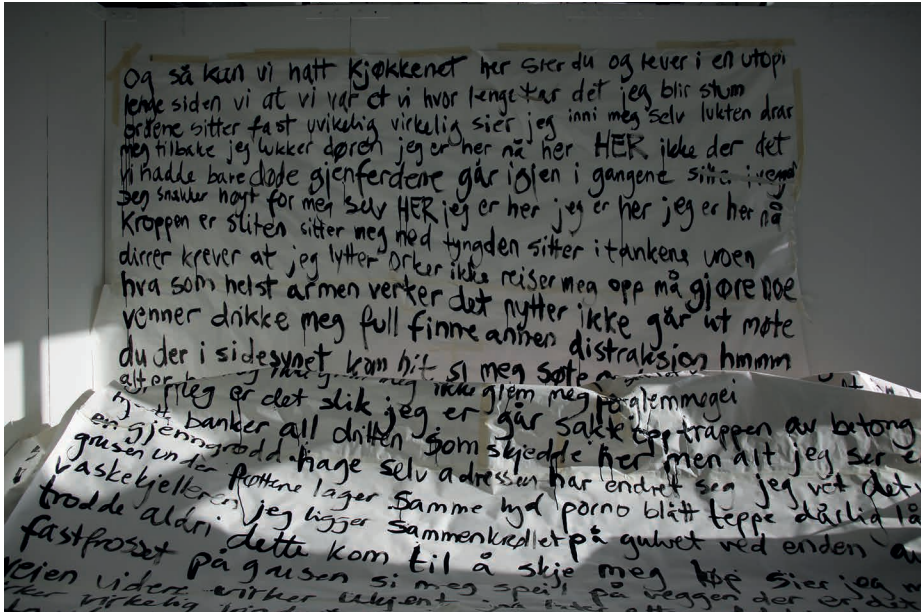
---

1 *Waiting for the Sun* inkluderer forskjellige arbeider fra musikere, utøvende kunstnere og billedkunstnere, satt sammen av forestillinger, radioprogrammer, lydinstallasjoner, samtaler, opplesninger og filmer. Kuratert av Anne-Cécile Sibué i samarbeid med Mette Edvardsen, Ida Holthe Lid, Pedro Gómez-Egaña. Koordinator / produsent: Ida Holthe Lid.

Utvalg av foto av utsiden av leilighetene jeg har bodd, se fotoindeks side 38

Studiofoto, tekst med tusj på papir, *jeg pleide å bo her*; tankestrøm 1700x400 cm, 2018

Stillbilde fra performance, *jeg pleide å bo her*; en times tankestrøm, kull på vegg, 2018

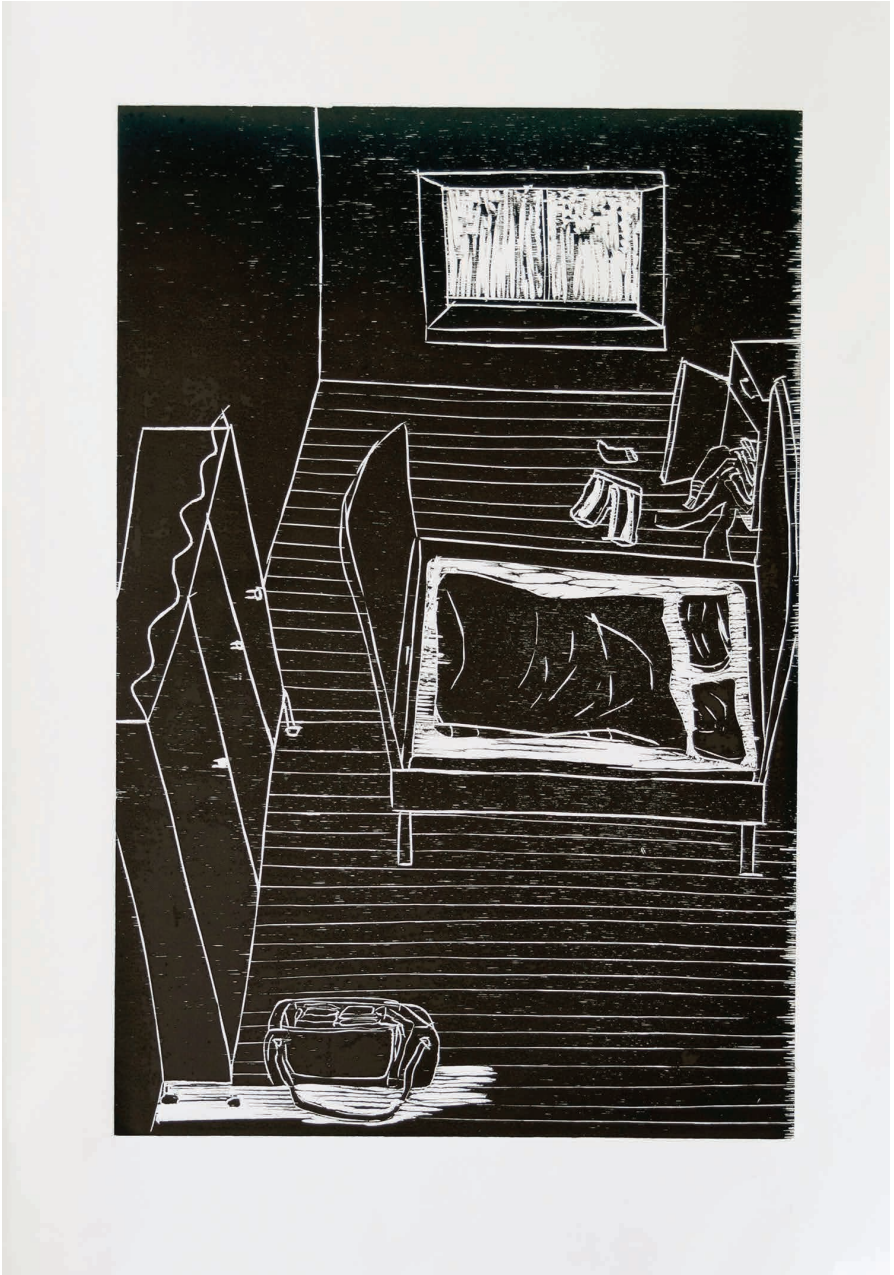
hvordan fange et øyeblikk, Waiting for the Sun 2019

Minnebilder av rom jeg har kjent

Som en del av mitt studie, reiste jeg våren 2019 på utveksling til Budapest, Ungarn. Der begynte jeg å lage tresnitt av de tidlige hjemmene mine basert på hvordan de så ut i min hukommelse. I kofferten fra Oslo, hadde jeg med meg treplater i poppel, et tremateriale som er lett og mykt å skjære i. Størrelsen på treplatene var 40x50 cm. Et passende tremateriale og størrelse å ha med seg på reise. Jeg tegnet det jeg så i minnet, direkte på treplatene, for å så skjære dem ut, rom for rom, leilighet for leilighet. Hvordan rommene egentlig så ut, var ikke så interessant for meg, kun det indre bildet jeg hadde av rommet. Mange av leilighetene har jeg uansett ikke fotografi fra.

Det som dukket opp i minnene var først og fremst det jeg hadde hatt i boligene mine. Støvsugeren som jeg brukte mye, den som stod ved siden av sengen, håndkle på do, tampongen som lå på vasken. For meg ble tresnittet den fysiske virkeligheten, og stod i stedet for et dokumentarisk foto.

Jeg kom hjem fra Budapest sommeren 2019, fikk meg sommerstudio på KHiO, og fortsatte å arbeide med tresnittene. Det ble til slutt en serie tresnitt av 40 ulike rom, og jeg er fortsatt ikke ferdig. Leiligheten i Budapest er ikke skjært ut enda. Jeg ønsker mer tid mellom nå og da før jeg begynner å tenke tilbake på det stedet.

Leilighet 15 a 3 etg soverom, 100x50 cm, tresnitt på papir, 2019

Foto side 16-17, utvalg fra serie av 40 ulike rom, tresnitt på papir, 50x66 cm, 2019.

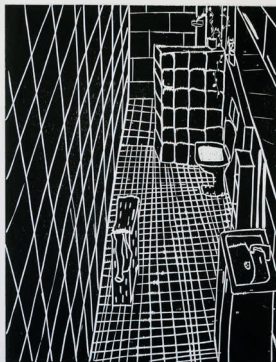
Leilighet 420 gang

Leilighet 420 bad

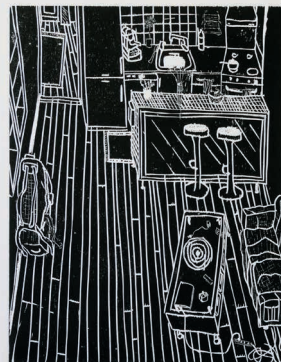
Leilighet 420 kjøkken

Leilighet 5c bad

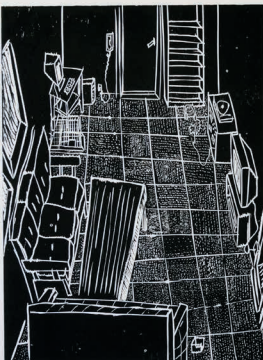
Leilighet 5c gang

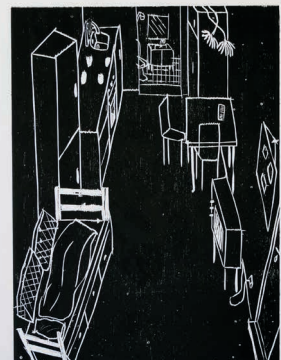
Leilighet 5c stue og kjøkken

Leilighet 307 stue og soverom

Leilighet 54a stue

Leilighet 53c

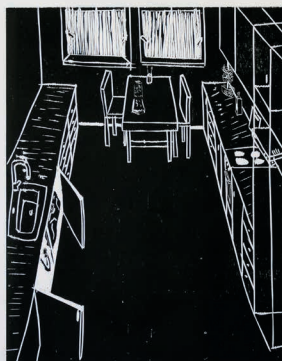
Leilighet 420 soverom

Leilighet 420 stue

Leilighet 420 toalett

Leilighet 13 kjøkken

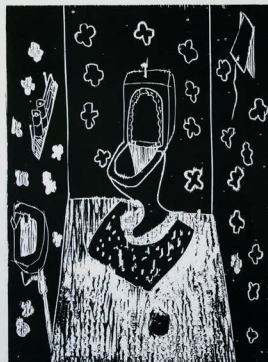
Leilighet 13 stue

Leilighet 307 kjøkken

Hus 83 barnerom

Hus 83 toalett

Leilighet 4d barnerom

Hverdagsgjenstander

Høsten 2019 trykket jeg opp noen av de 40 ulike rommene, og hang dem på veggen i atelieret. Størrelsen på tresnittene varierte noe, men jeg hadde laget de fleste i 50x66 cm, en størrelse som gav assosiasjon til å se gjennom små vinduer inn i en leilighet. Jeg ble dradd mot noen av objektene i tresnittene av rommene; kasserollen på bordet, ryggsekken som lå på gulvet. Jeg begynte å erindre hendelser, og ønsket å fokusere på både dem og objektene som trigget erindringene.

Jeg ønsket å trekke fram hverdagsgjenstandene, gi dem liv igjen. Alle de ting med en fysisk kontakt med en annen tid, knyttet til emosjoner og ritualer. Som kaffekoppen jeg bruker hver dag til å drikke kaffe fra. Hverdagsobjektene er minnebærere. Selve hjemmet er noe jeg skifter ofte, så møbler, bøker og ting jeg tar med meg fra sted til sted, blir faste holdepunkter. De gir meg ankerfeste og tilhørighet.

Den kroppslige relasjonen til objektene ble utgangspunkt for arbeidene. En personlig erfaring og tolkning av bestemte ting, ikke som de var, men mer som et helt subjektivt taktilt minne. For eksempel det å stikke fingrende gjennom hullene på setet i den ustøe krakken. Krakken er borte for lenge siden, men virker fortsatt nær.

Jeg ønsket å samle de frie assosiasjonene til ett bilde. Dette ble starten på et nytt arbeid, som viste seg å bli hovedarbeidet i masterprosjektet.

Krakken som pappa laget, som stod på soverommet mitt hele barndommen, hele den tiden jeg bodde i barndomshjemmet. Dette er ett av de få bildene jeg har av den.

Leilighet 420 - fragmenter av et minne

Før jeg reiste til Budapest, hadde jeg laget et tresnitt sittende i stuen i den leiligheten jeg bodde i, i leilighet 420 i Oslo. Jeg skar ut hele bokhyllen, plantene, alt jeg kunne se. Størrelsen på tresnittet var 244x122 cm i to deler, nesten 1:1. Ved hjemkomst trykket jeg tresnittet *Leilighet 420 bokhylle*, på tekstil, og hang det på veggen i mitt atelier. Dette tresnittet ble utgangspunktet for det nye arbeidet jeg ønsket å lage, der jeg satte igang med å kutte videre på motivet av bokhyllen, som allerede var skjært inn i de to matrisene.

På Tegnetriennalen 2019 så jeg et arbeid av billedkunstner Nina Heum *Lyden av sommerfuglvinger*. Installasjonen av tegninger var satt opp i et hjørne på Kunstnerens Hus og vokste utover på hver side. Lag på lag, der hun hadde brukt farens hjem som rammeverk for å bearbeide minnet etter ham. Hun hadde brukt hjemmet som ankerfestet for minnet, i likhet med meg. Jeg stod lenge og så på installasjonen, på tegningene. Arbeidene var i ulike størrelser og montert slik at de opplevdes som både høyere og bredere enn meg. De vokste utover hjørnet i to ulike retninger, og beveget meg; streken og røffheten i arbeidene, de føltes direkte, intime og nære. Noen var motiver av rom fra farens hjem, andre var mer intuitive tegninger, som opplevdes som en oversettelse av en følelse.

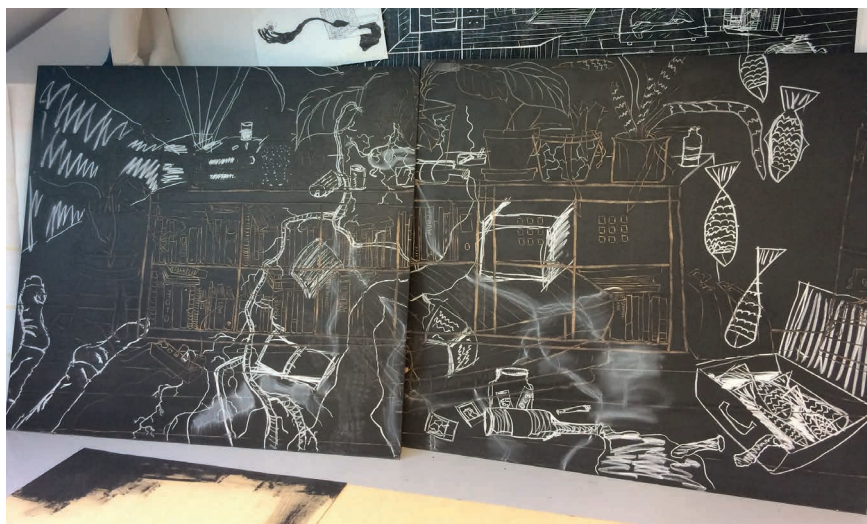

Nina Heum, *Lyden av sommerfuglvinger*

Denne intuitive måten å oversette minner på var noe jeg ønsket å gå dypere inn i. Hun inspirerte meg til å undersøke hvor mye informasjon som måtte med i tresnittene, hvor løs kunne jeg tillate meg å være i min oversettelse av objektene, fra minnet til tresnitt. Var en flik av gulvet nok, en bit av stolen, et hårete rosa teppe?

Det første tresnittet av bokhyllen fra leilighet 420 ble for stivt og konkret for meg. Bildet reflekterte ikke måten minnene mine fungerte. Den fortalte ikke nok personlige historier fra leiligheten, og jeg følte at noe manglet. Jeg ønsket å bli litt «villere» i uttrykket, bruke metaforer og frie assosiasjoner knyttet til leilighet 420. Jeg merket raskt at assosiasjonene ble blandet med minner urelatert til den spesifikke leiligheten. Jeg tok med alle de objekter, hendelser og drømmer som kom til meg, som en strøm av bilder, uavhengig av tid og sted.

Jeg valgte å beholde bredden på formatet til 244 cm. Lengden ble bestemt ved å sette en dato for siste utskjæring til 14. april, *Leilighet 420 - fragmenter av et minne* ble til slutt 716 cm langt. Verket eksisterer både i form av matrisene og som trykk.

Studiofoto, det opprinnelige tresnittet, der jeg assosierte fritt oppå med kritt før jeg satte igang med å kutte videre i det.

Fysisk tilstedeværelse

Formatet til *Leilighet 420 - fragmenter av et minne* fylte hele studioet mitt, fra vegg til gulv. Det store formatet gjorde at jeg jobbet mer fysisk, noe som er viktig for meg. Først tegnet jeg opp motivene direkte på treplatene med kritt. Da var det lettere for meg å flyte fritt fra hukommelse ut i hånden, til tegning. Jeg jobbet på gulvet i store bevegelser der kroppen var med. Ved å bruke hele kroppen, fikk jeg en fysisk nærhet til rommet og objektene, som å ta på objektene og nærmest gå rundt dem. De ulike fysiske tilstedeværelsene var viktige. Streken i tegningen, skjæringen i tre, trykningen av platen. Alt har sin tilstedeværelse. Jeg ble streken, og når jeg startet å skjære i treet, endret ofte både retning og det opprinnelige motivet jeg hadde tegnet opp seg.

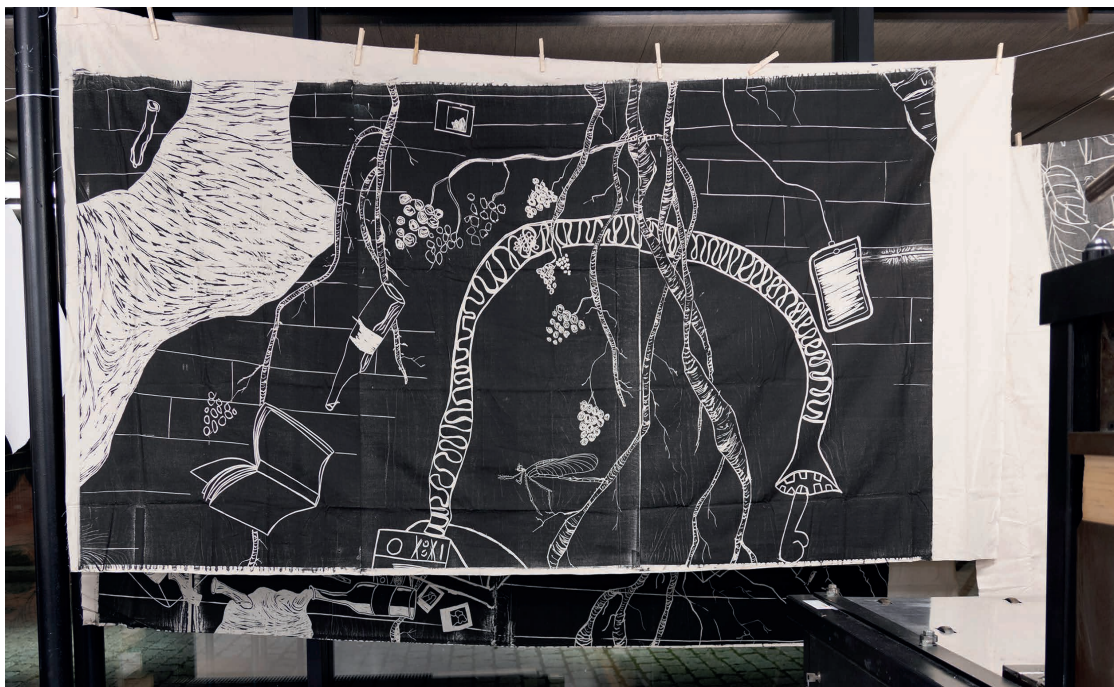
Siden tilstedeværelsen i å skjære ut er annerledes fra ett motiv til et annet, følte jeg objektet på en annen måte. Jeg satt på treplaten og skar, jeg var inne i øyestikkeren, og i potteplanterøttene som krøp nedover alle treplatene. Ved å kutte ut minnene, og gjøre dem fysiske, fikk jeg satt dem inn i en struktur, de fikk fast form. De ulike hendelsene og tidsrommene ble samlet i ett fysisk punkt, i treplaten. Det ble en direkte dialog med tresnittet, en taktil dialog av sansbare minner som ikke kunne oversettes i ord. Tresnittet ble til en tidskapsel, forankret i noen av de stedene jeg har bodd.

Jeg jobbet i deler, hver treplate var på 120x80 cm. Siden matrisen bestod av mindre deler, kunne jeg løfte dem og håndtere dem fysisk med min kropp. Jeg jobbet på MDF-plater, de var lette å skjære i, gav lite motstand, slik at jeg kunne jobbe fort. Det gjorde det mulig for meg å jobbe stort i et lite atelier. Jeg jobbet med fragmenter av tresnittet, der helheten først ble synlig for meg når alt ble satt sammen. Alle delene var flyttbare, og kunne settes sammen på ulike måter. Slik minner rekonstrueres og endres hver gang du tenker tilbake på dem. Minnebitene ble satt sammen som i en collage, og skapte mange historier.

Under oppvalsingen med sort sverte ble tresnittene synlige. Stedet og objektene ble fysiske for meg igjen, som å åpne en dør. De ble trykket på bomullslerret i deler, og sydd sammen for hånd. Hengende fra taket og videre utover gulvet, ble tresnittet til et eget rom. Å gå inn i lerretet ble som å gå inn i et hus.

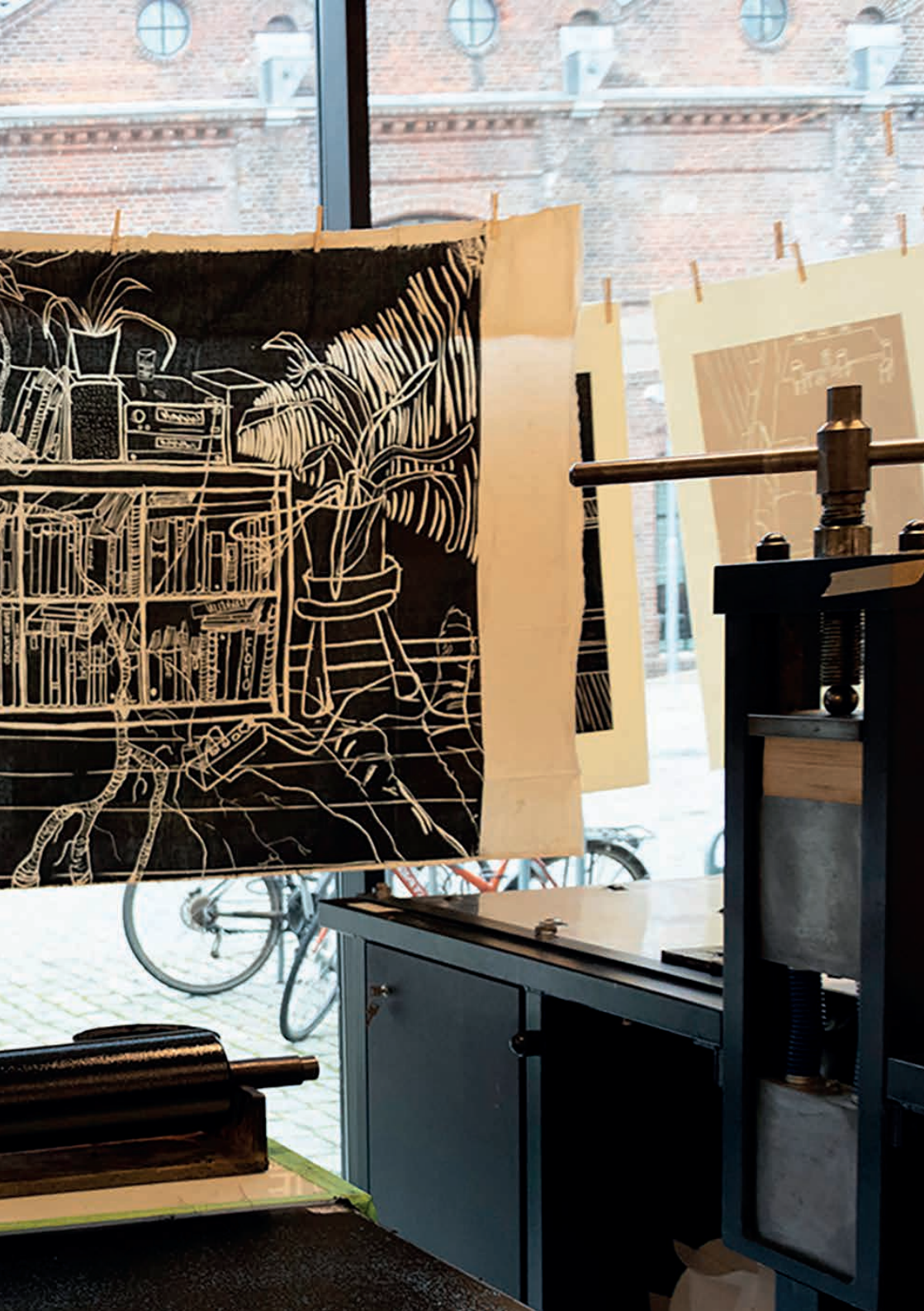
Leilighet 420 - fragmenter av et minne, del 1, tresnitt på tekstil, 244x122cm, 2020

Leilighet 420 - fragmenter av et minne, del 2, tresnitt på tekstil, 244x122cm, 2020

Viktigheten av formatet

Det er viktig for meg at arbeidene blir større enn meg, at de omslutter en. Når arbeidet er større enn meg, blir jeg ikke bare en betrakter, men en del av bildet. Slik mange av arbeidene til billedkunstner Gunvor Nervold Antonsen kan oppleves.¹ Mitt første møte med en hennes kunst var på Vigelandsmuseet i 2015, med arbeidet *Repetisjoner av et stille rom*. Det bestod av veggtekstil, skulpturer, tekstilmontasje, olje, kull, leire, papir, tre, metall og gips, 850 cm høyt og 580 cm bredt. Tekstilet var montert helt oppe med taket og hang helt ned og fortsatte utover gulvet. Oppå tekstilen og videre utover gulvet, stod skulpturer. Hovedfargen på tekstilet var hvitt og bestod av former og figurer som ble repetert i mange ulike farger. De ulike formene på skulpturene kunne minne om de formene som var i tekstilet. Jeg ble bergtatt av dette arbeidet. Det var så monumentalt, jeg følte jeg ble en del av arbeidet hennes, som en av skulpturene.

Tett innpå arbeidet fikk jeg med meg detaljer, små biter, som på avstand ble til en helhet. Slik livet kan oppleves, når vi står midt oppi noe, når kun detaljene er synlige. Med tiden får vi avstand, og etterkonstruerer en helhet, noe vi gjør for å forstå sammenhenger og bygge ny mening. I en samtale mellom Gustav Svihus Borgersen og Gunvor Nervold Antonsen i bladet Billedkunst nr. 5 2019 sier Antonsen: «Materialene og objektene har en stemme. Det finnes språk i tingene, de har i enkelte tilfeller tilhørt en spesifikk tid, ofte er personlige historier knyttet til dem».²

Jeg bruker ikke direkte materialer tilknyttet en tid, men minnet om de objektene som har vært viktige for meg. Jeg håper at mine arbeider kan oppleves som allmenngyldige når de til slutt henger i rommet.

---

1 <https://gunvornervoldantonsen.com/>

2 Billedkunst nr. 5 2019, Spleise, side 28-33

Repetisjoner av et stille rom, Gunvor Nervold Antonsen Vigelandsmuseet i 2015

Kattehudet av porselen, funnet på Langøyene en varm sommerdag, vassende ut i vannet med gode badesko. Den står på bokhyllen min, og er ladet med teltturer, og fine sommernetter med venner.

Den oransje puffen, funnet i en container utenfor Dansens Hus på vei til byen en onsdags kveld.

Tilhørigheter og å tilhøre

I boken *Tingene*, av den franske filosofen Georges Perec beskriver han et par. De drømmer om et hjem og beskriver alle de tingene og møblene som de trenger for å skape det livet de virkelig ønsker. Livet deres ville blitt fullkomment via alle objektene. Tingene ville gi dem status, og si noe om hvem de er.

Vi fyller hjemmene med praktiske ting som stoler, bord, kjøleskap, kjøkkentrapper og støvsugere, kasseroller og bestikk. Nostalgiske minner som konkylier fra en strand i Mexico, og et kattedhode av keramikk fra Langøyene, setter vi på hyllene som pynteobjekter. Alle disse tingene definerer oss, hvem vi tenker vi er, hvor vi kommer fra og status.

Den svenske kritikeren Peter Cornell skriver i sin bok *Saker: Om tingens synlighet* : «för om tingen kan förefalla likgiltiga og stumma för den vuxne så fanns det en tid då hon som barn stod i nära förbund med dem, och uten att hon kanskje vet om det bevarar hon inom sig rester av en sådan närhet til tingen»¹ På et loppemarked finner jeg en gammel telefon, akkurat en slik vi hadde da jeg vokste opp. Jeg minnes lange telefonsamtaler sittende i gangen ved telefonbordet, mens jeg tvinner ledningen rundt fingeren. Jeg liker Peter Cornells beskrivelse av «nära förbund», nær kontakt, som om det eksisterer en hemmelig avtale mellom meg og objektene. Alle disse hverdagsobjektene vi tar for gitt ønsker jeg å gjenoppdage. Se på dem som for første gang gjennom minnene mine om dem. Jeg gjenoppdager verden med den samme undringen barn har, og med en annen tilstedeværelse og bevissthet. Slik jeg husker støvsugeren vi hadde, som fungerte som et lite dyr jeg kunne sitte på mens mamma støvsugde. Lykkelig var vi alle tre søsken, den dagen vi fant ut at støvsugeren drakk vann.

---

1 Saker: Om tingens synlighet, 1993, s. 45

Samarbeid

I arbeidet med *Leilighet 420 - fragmenter av et minne*, inviterte jeg inn min kollega Thomas Iversen. Han skar ut deler av mine tegninger på instruks fra meg, hans fysiske tilstedeværelse ble synlig i tresnittet, han laget annerledes spor enn det jeg gjorde. Vi jobbet vekselvis, jeg måtte forholde meg til hans spor, og min tilstedeværelse ble endret. Humøret styrte dybden av streken. Min strek ble utforskende, hans mer fokusert, og holdt seg innenfor den streken jeg skapte. Det ble en pågående dialog, der jeg ønsket Thomas sin måte å skjære ut på i noen av objektene, som fiskene, kjøleskapet, kofferten, og kasserollen.

Thomas har vært i leilighet 420 flere ganger, og har minner fra den. Hans minner ble ikke synlige i arbeidet, slik jeg hadde trodd. Konseptet rundt hvordan minner kan påvirkes av andres minner fra samme sted, er noe jeg ønsker å jobbe videre med senere.

I tillegg inviterte jeg også inn to andre kollegaer til å trykke tresnittet, Cathrine Alice Liberg og Sigvei Ringvold. Cathrine har og vært i leilighet 420 flere ganger, og kjente seg igjen i rommet, jeg siterer henne «Spesielt sølt vin fikk meg til å erindre fester og julebord mens vi trykket! Gode tider!»

De andres tilstedeværelser gjorde at jeg måtte gi slipp på kontrollen over det som skulle skje. Samarbeid er viktig for meg, å samarbeide så direkte inn i arbeidene er noe jeg ikke har gjort før, men er noe jeg ønsker å utforske videre. Spesielt konseptet rundt minner og hvordan andre påvirker minnene våre.

Jeg har også samarbeidet med kollega Patricia Risopatron Berg med å kuratere flere utstillinger.¹ I løpet av masterstudiet kuraterte vi tre utstillinger. Den første var i Torshovpaviljongen 02. november 2018, *Bring your own lampshade*. Deretter i Slurpen aktivitetshus, 6.-9. desember 2018, *I hear mariachi static on my radio*. Og til slutt på Tveten gård 18.-20. oktober 2019, *SOG(AI) Strategier for overlevelse og gruppetilhørighet (i tilfelle apokalypsen inntreffer)*. Da også i samarbeid med kollega Nina Björkendal.

Alle disse utstillingene har vært en viktig læring i å lage utstillinger, kuratere, drifte utstillingssteder, søke støtte, finne lokaler, kontakte gallerier, Oslo Kommune og lignende. Jeg ønsker å bygge videre på kuraterings erfaringene. I tillegg til rent praktisk og administrativt, føler jeg og at mitt kunstnerskap har vokst på det, ved å observere andres prosesser har jeg tatt til meg nye refleksjoner og teknikker.

---

¹ Se apendiks side 39-41 for bilder og mer informasjon.

Avsluttende ord

I løpet av de siste to årene på KHiO har jeg fordypet meg i ett prosjekt, vært på utveksling og gjort flere samarbeidsprosjekter. Jeg har mange nye ideer til som jeg kommer til å utforske videre, har allerede fått meg atelier på Olaf Ryes plass, og sitter i styret i Norske Grafikere. Takket være dyktige veiledere og masterprogrammet, har jeg fått mer tyngde og selvstendighet, og ser fram til å ta fatt på kunstnerlivet utenfor KHiO.

Jeg vil takke så mange, spesielt avdelingen Grafikk og tegning, hvor jeg har vært tilknyttet; takk til alle veiledere og verkstedsmestere. Veileder Tiril Schröder for støtte gjennom hele masterutdannelsen, og leder for grafikkavdelingen, Jan Pettersson.

I arbeidet med å fullføre mitt masterprosjekt vil jeg spesielt takke Patricia Risopatron Berg, Thomas Iversen, Cathrine Alice Liberg og Sigvei Ringvold. Samarbeidet med dere har vært uunnværlig og svært lærerikt.

Referanser

Litteratur:

Gaston Bachelard, The poetics of space, 1964

Peter Cornell, Saker: Om tingens synlighet, 1993

Virginia Woolf, Bølgene, 1931

Marcel Proust, På sporet av den tapte tid: Veien til Swann, 1968

Patty Smith, M-train 2017

Georges Perec, Species of Spaces and Other Pieces 1997, Tingene 1993

Tor Ulven, Prosa i Samling, 2001

Siri Hustvedt, Livet, Tanken, Blikket - essays 2006

Gábor Arion Kudás og Emese Kudás, Memorabilia, 2014

Kunstnere:

Gunvor Nervold Antonsen

Tracy Emmin

Mattias Häránstam

Idun Balterzen

Marte Karen Kampen

Anna Sigmond Gudmundsdottir

Nina Heum

Anna Oppermann

Thomas Kilper

Vanessa Baird

Gábor Koós

Fotoindeks

Forside, krakken jeg hadde på barnerommet i hus 83.

Foto side 6-7, studiofoto, utskjæring av *Leilighet 420 - fragmenter av et minne*

Foto side 11, steder jeg har bodd, fra øverst til venstre: Mannsverk, Nylende 4D, Nordre Nesjavei 83, Kringsjåveien 54A, Høgdaveien 33D, Bergensgata 15A, Sørligata 44/46 (adressen står ikke registrert, og når jeg oppsøkte stedet, husket jeg ikke i hvilken oppgang jeg bodde i), Knut Alvssons vei 31, Sporveisgata 31, Edvard Griegs alle 13, Grefsenveien 5C, Kirkegårdsgata 4A (leili. 420).

Foto side 16 - 17: Tresnitt på papir, 66x50cm, 2019, fra serien: Minnebilder av rom jeg har kjent.

Første rad: *Leilighet 420 - gang, Leilighet 420 - bad, Leilighet 420 - kjøkken, Leilighet 420 - soverom, Leilighet 420 - stue, Leilighet 420 - toalett.*

Andre rad: *Leilighet 5C - bad, Leilighet 5C - gang, Leilighet 5C - stue og kjøkken. Leilighet 13 - kjøkken, Leilighet 13 - stue, Leilighet 31 - kjøkken.*

Tredje rad: *Leilighet 13 - stue og soverom, Leilighet 54A - stue, Leilighet 53, Hus 83 - barnerom, Hus 83 - toalett, Leilighet 4D - barnerom*

Foto side 20, Nina Heum, *Lyden av sommerfuglvinger*, eget foto, tatt når jeg besøkte Tegnetriennalen

Foto side 24-25, trykking av *Leilighet 420 - fragmenter av et minne*, del 1.

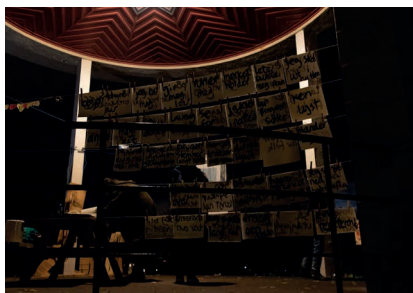
Foto side 26-27, studiofoto, *Leilighet 420 - fragmenter av et minne*, del 1-3, 244x366 cm, 2020

Foto side 29, Gunvor Nervold Antonsen, *repetisjoner av et stille rom*, foto hentet fra <https://www.laagendalsposten.no/kultur/kunst/rollag/stiller-ut-pa-vigeland-museet/s/5-64-110127>

Foto side 32 - 33, studiofoto, opptegning av motiver til *Leilighet 420 - fragmenter av et minne*.

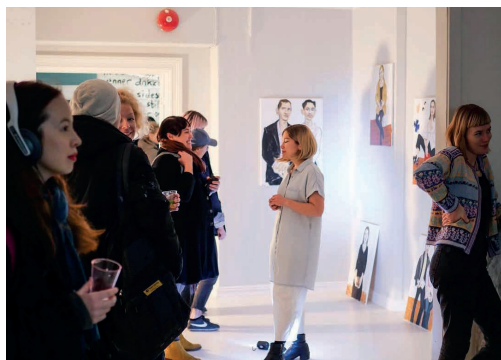
Bakside, utsnitt av gardin fra barnerommet i hus 83.

Apendiks

Torshovpaviljongen 02. november 2018, *Bring your own lampshade*.

Utstillere: Beatrice Guttormsen, Patricia Risopatron Berg, Geetanjali Prasad, Miao Sun og Chia-yu Lin. Det ble en fin erfaring, stille ut på et sted uten vegger, det kom folk som vanligvis ikke kommer på utstillinger, de som bare var ute å luftet hunden.

Slurpen aktivitetshus, 6.-9. desember 2018, *I hear mariachi static on my radio*. Der vi inviterte 12 kunstnere vi kunne tenke oss å stille ut med.

Utstillere Viktor Johanstrømmer, Liva Wraae Roth, Allyce Wood, Gabrielle Paré, Miao Sun, Chia-Yo Lin, Thomas Iversen, Rikke Sund Carlsen, Ingrid Bjørnåli, Nina Bjørkendal, Fanny Bylund, Lucia Cristerna Aragon, Beatrice Guttormsen, Patricia Risopatron Berg.

Tveten gård 18.-20. oktober 2019, *SOG(AI) Strategier for overlevelse og gruppetilhørighet (i tilfelle apokalypsen inntreffer)*. Vi ønsket å dvele ved innholdet av begrepet brukskunst og kunstens funksjon. Vi inviterte 21 kunstnere med spesifikke verk og performanser. En utstilling, en diskusjon, en middag, en helg, 19 kunstnere, 2 designere, et uvisst antall hester.

Utstillere: Klara Pousette, Morten Jensen Vågen, Sara Rönnbäck, Erika Reed, Thomas Iversen, Linn Svensson, Liilian Saksi, Helen Birgitte Hausland, Nellie Jonsson, Samantha Albert, Freja Burgess, Mor Efrony, Ingrid K. Bjørnaali, Albin Granaas, August Vestbø, Andrea Galiazzo, Julia Pauline Boracco Braaten, Alessandro Marchi, Alexandra Fraser, Lissette Escobar, Kornelia Remø Klokk.

Foto: Jørgen Thorkildsen

1

2

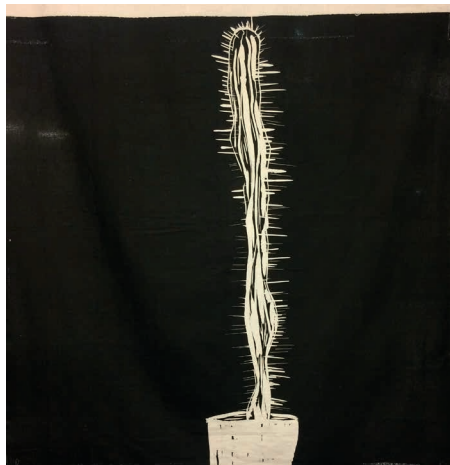

3

Jeg skriver mye dagbok, noe jeg har tatt videre i flere prosjekter. Frie assosiasjoner i tekst har jeg forsøkt å oversette i bilder fra leiligheten. Min evne til å holde en tankestrøm av tekst blir hovedelement i arbeidet. Når jeg skriver en direkte tankestrøm i flere timer, kommer jeg inn i den samme tilstanden som når jeg skjærer ut tegningene i treplaten. I arbeidet *mens vi synger kjente sanger på full fart inn i tunnelen i total bevisstløshet 2018*, skar jeg ut en tekst direkte i treplatene, en tankestrøm, i løpet av en måned.

4

5

1 mens vi synger kjente sanger på full fart inn i tunnelen i total bevisstløshet, tresnitt på papir, 310x440 cm foto: Istvan Virag.

2 Utskjæring av tresnitt, mens vi synger kjente sanger på full fart inn i tunnelen i total bevisstløshet

3 mens vi synger kjente sanger på full fart inn i tunnelen i total bevisstløshet, HIT (Haugesund Internasjonale Tresnittfestival), Haugesund billedgalleri 2019 foto: Haugalandmuseet/ Grethe Nygaard

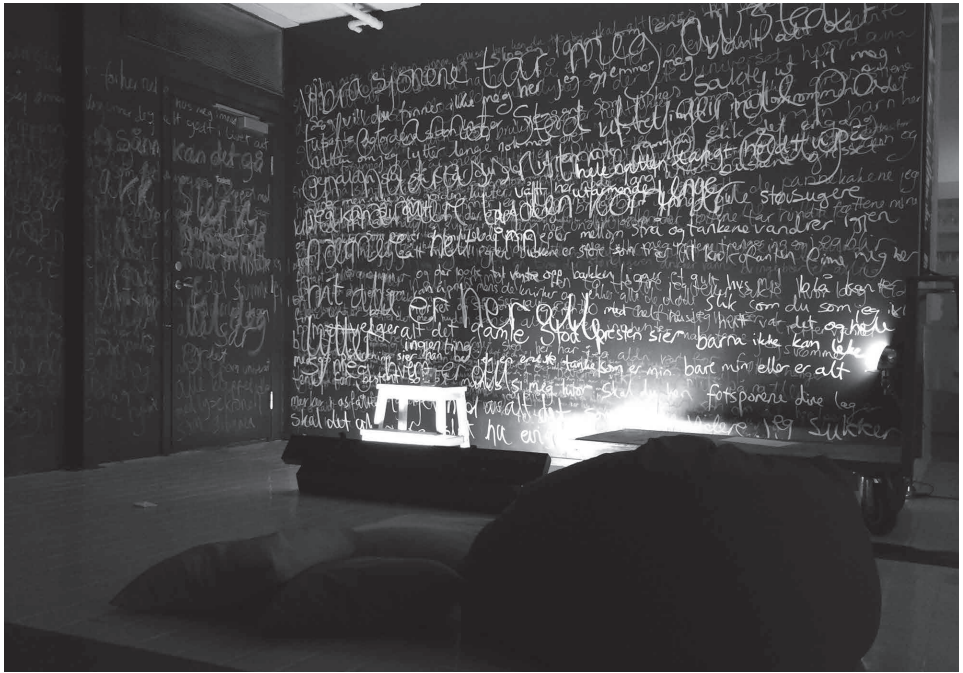
4 Leilighet 420, klesskap, tresnitt på tekstil, 122x122 cm, 2019

5 Til minne om herr Agurk, tresnitt på tekstil, 122x90 cm, 2019

6 Leilighet 420, bokhylle, tresnitt på tekstil, 122x244 cm, 2019

6

7

8

9

7 *Hvordan fange et øyeblikk*, performance *Waiting for the Sun*, Black Box 2019

8-9 Performance, tekst, kull på vegg, *Jeg pleide å bo her*, foto fra gruppeutstilling, *A lick and a promise*, Kunstplass Oslo Contemporary, januar 2019. Utstillere: Erika Reed, Cathrine Alice Liberg, Thomas Iversen, Line Prip, Linda Sofie Hærnes, Patricia Risopatron Berg, Beatrice Guttormsen

10 *Jeg pleide å bo her*; tusj på papir, 1700x400 cm, lydfil, 10 minutter, hele teksten, 2018. Foto fra utstilling *I hear mariachi static on my radio*, Slurpen, desember 2018.

